

Тъмната гора. Въ небото
Месечко се миль усмихна.

Темениужката И, съвзета, ~~Темениужка~~ *съ дъхъ Благатъкъ*
~~Съ благия си дъхъ~~ приветна
Ясний месечку зашепна
Обичьта си беззаветна.

2. — крилати цветя

Доволень и весель назадъ се завърна
Свети Атанасъ отъ небето,
Където бе ходилъ, изпратеникъ земенъ,
Да моли отъ Господа лето.

И свари, тый както и въ прежни години,
Той въ цветна премяна земята,
И пролетенъ дъхъ благовоненъ изпълни
Душа му съ желана услада.

Но сети се той уморенъ и замаянъ,
Тый както и въ прежни години,
Та седна край Тъжа, на росно ливаде,
Отъ дългия пътъ да почине.

А седналъ-не-седналъ, на мястото тамо
Неволна го дрямка ~~обори~~ *обори...*
Презъ дрямка той виде и чу изподтихомъ
Цветецу цветецъ да говори:

«Свети Атанасъ се завърна! За насъ е
Днесъ тъкмо и сгода и време:
При първа почивка, той първа пощявка
Изпълня . . . Какво да пощеме?»

Държаха те мълкомъ съветъ помежду си,
И ето изстъпи се Крина.
И тый надъ ухо му приведенъ продума:
«Злочеста е нашта съдбина!

«Растемъ и цъфтиме и съ нашата хубость,
Се китятъ гори и полени . . .